

GARY E. SMITH

ISTEN GYERMEKEI MIND EGY KÖZÖSSÉG TAGJAI*

I Kor 12,4–13

Székelykeresztúri és concordi Testvéreim!

Mi mindannyian Isten gyermekeként egy gyülekezet tagjai vagyunk, mi mindannyian ugyanazt a hitet valljuk, ugyanolyan álmaink vannak. Szükségünk van egymásra.

Mi, akik az Amerikai Egyesült Államokból, a Massachusetts állambeli Concordból jöttünk, ezen az augusztusi vasárnap reggelen a testvérgyülekezetünkben tanúbizonyságot teszünk arról az egyetemes igazságról, hogy mindannyiunknak megadatott az éltető lélegzet, az élet áldása, az élet szeretete, és ezek az értékek nem ismernek földrajzi vagy politikai határokat. Mi mindannyian Isten gyermekeként egy gyülekezet tagjai vagyunk. Miklós és Mariah, Lajos és Lillian.

Mi mind a közös Unitárius hitet valljuk. Azt, hogy egy az Isten és ez minket boldogító hitvallás. Gyökereink összefonódnak a közös meggyőződésben, hogy Isten legmélyebb megértése csak ránk vonatkozik. És mégis kikiáltjuk a vallásszabadságot, és ti sokkal jobban tudjátok, hogy a vallásszabadság kihirdetésének mily nagy ára van. Ezt senki sem tudja jobban mint ti. És azért utaztunk ide, hogy mellettetek álljunk úgy, mint ahogy teszünk és megéljük ezt a messi távolban is. Mi sírtunk, imádkoztunk értetek, fájdalommal gondoltunk rátok, amikor e világ veszedelmei, orgyilkosai a legértékesebbet akarták tőletek elvenni: a hiteteket. „És így, ha szenved az egyik tag, veled együtt szenved valamennyi”, mondja Pál apostol. „Ha dicsőségben részesül az egyik tag, veled együtt örül valamennyi. Mi mind Isten gyermekeként egy gyülekezet vagyunk. Attila és Abby, Piroška és Peggy.

Mi egyformán álmodjuk meg a jövőt. Mi a gyerekeink és gyerekeink gyerekei számára egy biztos jövőt, világot akarunk. Mindannyiunknak elege van a háborúból, bombázásokból, fegyverekből, szegénységből, igazságtalanságból és tudatlanságból. Mint ti, mi is ugyanúgy ülünk a konyhaasztalunknál és beszélgetéseink ugyanazokról a dolgokról szólnak, mint mindenütt: Boldo-

---

* Elhangzott a székelykeresztúri unitárius templomban 2002. augusztus 11-én a concordi testvérgyülekezet látogatása alkalmával

gok lesznek a szeretteink? Jó eredménye lesz az orvosi vizsgálatnak? Egyedül maradok? Biztonságban leszünk? Meg tudjuk oldani gondjainkat? Vége lesz a mindennapok szomorúságának? Mi ugyanazokat a kérdéseket tesszük fel. Mi ugyanazokról a dolgokról álmodunk. Mi mindannyian Isten gyermekeiként egy gyülekezet tagjai vagyunk. András és Erika, Dénes és Donna.

Annak ellenére, hogy nagyon sok mérföld, nap és valójában egy egész világ választhatna el minket, mi énekes zarándokokként meglátogattunk titeket. Idezarándokoltunk azért, mert amikor dalaink e templomban felcsendülnek, szívünk rejtett ajtajai nyílnak meg, és Isten szentlelke és a szeretet tölti el azt. Énekes zarándoklatunk a kitartás, bátorság és hit mély gyökereiről szól, arról a kitartásról, bátorságról és hitről, melyről ti is tanúbizonyságot tettetek. Ti a legjobb énünket ébresztitek fel bennünk. Mi a saját lelkünkbe zarándokoltunk. Mi a szívünk legmélyebb rejtekeibe utaztunk. Mi mindnyájan Isten gyermekeiként egy gyülekezet tagjai vagyunk. László és Aletha, Margit és Margaret.

„Isten szent lelke szállj le ránk” – minden héten énekeljük Concordban. „Menj békével a világba, légy bátor” – minden héten mondjuk Concordban. Mi Istennek egyforma gyermekeként jöttünk hozzátok. Mi Amerika nagy részében a gazdagok illetlenségével vagyunk megáldva, de senki nem volt közülünk, aki a pénteki érkezésünk után, a buszról leszállva arra gondolt volna, hogy amit hozunk, nem elégséges. Tehát: amit mi igazán ajándékként hoztunk nektek, az nem más, mint a reménység. Ti reményt adtatok nekünk, és mi itt vagyunk, hogy viszonzzuk azt. Mi mindnyájan Isten gyermekeiként egy gyülekezet tagjai vagyunk. János és Elizabeth, Domokos és David.

A concordi templomunkban és gyülekezeti termeinkben nagyon sok emlékeztető van rólatok, a székelykeresztúri gyülekezetről: faldíszek és énekeskönyvborítók, asztalterítők, stóla, gyertyatartók és székelykapuk, levelek, gyerekrajzok-festmények és fényképek. E fényképek által láttunk sokakat közületek - láttuk szemetek tisztaságát, arcvonásaitok határozottságát, szívekből áradó szeretetet. Ezek a fényképek a reménységet ébresztették fel bennünk, melyre igazán szükségünk van. Anyagi dolgokkal meg vagyunk áldva, de mi a lélek életéért esedezünk. Szükségünk van rátok, és nektek is szükségetek van ránk. Mi mindannyian Isten gyermekeiként egy gyülekezet tagjai vagyunk. Kati és Carolyn, Ildikó és Rachel.

Testvéreim, mi sosem tudjuk viszonzni vendégszereteteteket. Mi, akik idezarándokoltunk, sosem tudjuk elfelejteni e pillanatot és az értékes időt, melyet e pár nap alatt együtt töltöttünk. A legfontosabb az, hogy mi sosem fogunk titeket elfelejteni. Mi testvérek vagyunk. Nekünk közösek szenvedéseink, de az örömeink is. Szeptember 11-én, amikor becsapódtak az ikertornyokba a repülőgépek, azonnal e-mailt kaptam Zsuzsannától és Józseftől. Tudatták velem, hogy ti mind imádkoztok értünk. Sosem leszek képes elmondani azt, hogy valójában mit is jelentettek számunkra azok az imák.

És mi imádkozunk értetek, barátaim. Hisszük, hogy együtt felemeljük vállainkra gyerekeinket, és gyermekeink is fel fogják emelni vállaikra gyerekeiket,

hogy onnan esetleg láthassák, vagy csak egy pillantást vehessenek a jövőre, melyről mi mind álmodunk: egy világ, egy Isten, Istennek szentlelke, kék egek, kéz a kézben, szív a szívhez, és béke a Földön. Isten áldjon mindannyiunkat!

PÁLFI DÉNES

A „LÁTATLANUL” HÍVŐK BOLDOGSÁGA

Jn 20,24–29

„A hit pedig a reménylett dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” – olvashatjuk a Zsidókhoz írott levélben a hit közérthető meghatározását. E meghatározás alapján, véleményem szerint, kétféle ember van: hívő és hitetlen ember. Hívő ember az, aki a reménylett dolgok valóságának tudatában meggyőződéssel vallja, hogy a láthatatlan Isten létezik. Meggyőződése, istenhite nem szorul semmilyen bizonyításra, alátámasztásra, észérvekkel megvilágított elméletre. Ezek nélkül is hiszi és vallja, hogy Isten ésszel föl nem fogható, létező valóság.

A hitetlen ember ezzel szemben állandóan keresi, sőt követeli a kézzel fogható, szemmel látható bizonyítékokat, s ha ezek nem állnak rendelkezésére, következképpen magát Istent sem érzékelheti, láthatja vagy tapinthatja, minden további nélkül kijelenti: Isten nincs! Nem létezik!

Ilyen hitetlen vagy inkább kételkedő ember volt Tamás is, egyike Jézus tizenkét tanítványának. Már a neve is e kételkedést sejteti: Tamás, arámul azt jelenti: iker, kettős, s benne valóban két erő feszült egymásnak, harcolt egymással: a hit és a hitelenség, amely harc sok esetben a bizonyosság helyett kételkedéshez vezetett. Ez érhető tetten az elhangzott csodás történetben is, mely szerint Tamás csak akkor hajlandó hinni a feltámadt Jézusban, ha látja és tapinthatja sebeit. „Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem” – mondja kételkedve.

A nyolc nap múlva újra megjelenő Jézus így szól hozzá: „Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő”. Csak a fizikai érzékelés után fakad fel Tamás ajkán a bizonyosság szava: „Én Uram, és én Istenem!” Végül Jézus így zárja le a csodás találkozást: „Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak és hisznek”.

Lehet, hogy sok hitetlen, kételkedő embernek „megnyílna a szeme”, ha ez a csodás történet valóban lejátszódná, s hitetlenből sokan hívővé lennének, ha Jézust vagy Istent megláthatnák, tapinthatnák, érzékelhetnék. Az is lehet,